

LUTH, AXEL P.

**Grift-minne, wid kyrkoherdens öfwer
Rångedala, Toarps, Eszpereds, Hwarnums
och Tärby församlingar ... Johan Sibergs
christhederliga jordfästade, uti Rångedala
kyrka, den 7 februarii, 1775; hållet å p**

(Smitt
Göteborg
1775

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

S i b e r g, Johan. 1775.

Liknred.
Förel 1900.

1700-1829

Grift = Minne,

Likpred.
Före 1900.
1700 - 1829

Wid

Kyrkoherdens

Sfwer

Nångedala, Toarps, Ekpereds, Hwarnums och
Lårby församlingar,

Wälårewördige och Högwållårde

H e r r

JOHAN SIBERGS

Christhederliga Jordfåstande,

uti

Nångedala Kyrkå,

Den 7 Februarii, 1775;

Sållet å Prådikstolen dårstådes

af

AXEL P. LUTH,

S. Th. D. P. & P. i Borås.

Götheborg,

Trykt hos IMMANUEL SMITT, Kongl. S. Boktr.

Uppenb. B. 14: 13.

Salige äro the döde, som i HERRANOM dö: Anden säger, at the skola hwila sig ifrå sit arbete.

Hebr. 12: 22.

The äro komne til Sions Berg och til lefwandens Guds Stad, thet Himmelska Jerusalem, och til then otaliga Angla-skaran.

Syr. 44: 12, 13.

Theras lof skal icke förgås. The äro begrafne i frid; men theras namn lefwet ewinnerliga.

HÆre Gud Zebaoth tröste oss, låt Dit ansigte
lysa, så warde wi hulpne! ønske wi, i navn Faders,
och Sons, och den Helige Andes. Amen!

Dystra Boning! mørke gømmo-ställe, som här står för ^owar
syn, och målar för vår ögon förgångelsen: hwad
wäcker du icke för känslor i våre hjertan! Dödeli-
ge, som wi äro, lærer den oss tänka på vårt öde,
besinna vår förvandling. Här se wi den säng, där wi alle
en gång, före eller sednare, ligga skola. Här måste et lifak-
tigt, et tänkande wäsend i mull lemna sin synliga mull; den
høge så wäl, som den läge, den raske så wäl, som sjuklingen,
den fortgående så wäl, som den widfarne Wandringssmannen;
han måter långsträckt rymder och flera miltal, och för honom
tyckas stora widder af werlden wara för tränga, men inne-
stånges här inom några alnars begrepp: här måste han stadna;
det blifwer målet; här slutas loppet; här finner han hwila.

Hwad som fått början, får en gång slut; hwad som lef-
wer, det döer; hwad nu är synligt, blir en gång osynligt, och
hwad som går ofwan på jorden, måste omsider under jorden;
men sått och mått, tid och ort, tilfälle och omständigheter äro
så skiljaktige, som skiljaktigheter finnas människor imellan.

Sanningar, som ingen gitter neka, ingen bestrida, så
wisse, som det är beklageligt, at de dödelige dem så litet un-
der wälmagts-loppet besinna.

Dock, intet nog, at et slut blifwer, at lifwet ändas och lopp-
pet stadnar, då tid och ewighet med hwarannan omwäxlas:
men hwad sedan? det står et annat åter, som är mera betydligt.

Då jorden fått sit stoft igen, så blir anden öfwer, som
skal på sit ställe. Hwad som ändas i tiden, stundar til ewig-
heten: och äfwen såsom man den har beredt för sig under
lefnads-loppet, så blifwer hon; såll eller osäll, lyckelig eller

utan återwändo olyckelig. Ty som man tror, så lefwet man, som man lefwet, så döer man, och som man döer, så får man dit man ewinnerliga blifwa skal.

Olyckelig själ, som illa döer, den får aldrig hjelp och rådning!

O! j döde, som här ligger antingen wid våra fötter inom eller utomkring detta hus och sofwen i edra griffter, hwad sägen j wäl om edart nu warande tillstånd? J woro människor, som wi nu äro; wi blifwa, det j ären. Hade edra benknotor någon anda, edra tungor något lif; kunde j tala och singen j tala, hwad skulle j wäl prädika för oss?

O! hwad singo wi, mine Wårdaste, höra för ord? ord, som wi icke tänkt, målningar af lif och död, glädje och pina, himmel och asgrund. Då en del skulle tälka för oss den outsägeliga sälhet, den frögd, den ära, det glädje-lif, som himmelen skänker, så skulle en långt större mängd (o! jämmer och elände) med de svartaste färgor affkildra fördömsens, swafwellsjöns wägor, des brinnande lågor (ach! bitraste plågor), som smakas i mörksens boningar. Ach! j dödsens barn, hwad willen j wäl gifwa oss för våra stunder, om j hade dem at rädda eder på. Men fåfångt. J få dem aldrig.

Ach! Gud ste lof då, at wi ännu lefwa och kunna, om wi wilja, undslippa det onda och få det goda härberget.

Den oändeliga nåden tilbjudes oss hwar dag, och Nådenes Gud väcker oss armarne; Hans uppenbarade ord utstakar oss wägen och gifwer oss kraft, at wandran. Salig den, som tager emot och följer; som döer hwar dag, at han må lefwa när ingen dag är, utan en ewighet; som finner ljus då ögnaljustet sloeknar, och winner lif då döden gjort sig mästare af krops-hyddan. Då, alt wäl. Det kan intet förbåtras; ty när det om en osäll heter: han har lefwat och är död, han lefwet intet mer; så heter det om denne: han dödde medan han lefde, nu lefwet han och döer aldrig mera. Dock lefde han så länge han war til, men icke, som den förre, sig sjelfwom,
utan

utan H. Eranom; han lefde i Christo, lefde i trone, i gudafrigt-
het och redelig wandel, och som et ljus lyste androm til lifwer.

Ettfälig själ, som utwalde den goda delen, det enda nöd-
torfriga, och wunnet den ypperste lotten i det lustiga, och fått
den sköna arfwedelsen.

Med och uppå et sådant lif pågår ock alltid följa et efter-
lif på jorden. Intet ljus utan sken, ingen sol utan strålar.
Låt solen gå neder, hon lemnar dock sina strålars glans efter
sig. Låt troppen läggas ned i jorden och gömmas i det ty-
sta; personen blir dock intet i det tysta. Minnet af en dyg-
dig wandel, frågd och namn sprida då et behageligt eftersken.
Et år, som lefwer bland människjor, när omgångelsen bland
människjor är ändad, äminnelsen lefwer, dygde-bilden lefwer
och står vråglad i de redeligas hjertan, liksom sågo de des hamn
och hörde des talan, och et ärosult rykte blir oförgångeligt.

Häraf ser man, at då en lastfull, en 100 åra syndare dör,
så slocknar hans namn så snart, som hans lif; man gitter
icke, utan snarare stygges wid at komma ihog, och samman-
stert eller torfwa, som gömmer hans kropp, gömmer ock hans
namn och wandel: så kan en med Gud förenad själ, en dyg-
dens idtare, en rätt Christen, en trogen medborgare, en nyt-
tig människjo: wån uwnå en Methusala-ålder, fast han icke
hunnit til tiondedelen af hans lifslängd. Ty dygden föder
åra, åra föder beröm, berömet föres på samtidens tungor,
som munt: eller skrifteligen fortplanta det til efterwerlden.

Hwad följer nu annat häraf, än at den redeligen lefwer,
han dör intet när han dör, han dör intet ifrån sin åra, han dör
intet ifrån sina egenstaper, hwarmed han sin ärestod uprättadt;
det lemnar han efterwerlden, såsom arf, til ljus och efterfolgd,
då han sjelf därigenom blir i wördsamaste åtanka. Så sannas
Andans utsaga: De Rätfärdigas äminnelse blifwer i wålsignelse.

Ut styrka detta, som nu anfördes, felas icke mer än många
exempel; och jag har här fått et wissare, än jag sjelf önskade.

Denna tyfsta hydda, denna wansflighetens grotta, som här står för wår ögon, hyser nu lemningar af en Person, som i tiden war of ålstad och högaktad, och den jag icke utan ömaste rörelse kan nämna: det war min nära Anförwandt; det war förmodeligen alles Eder Wån, det war Eder Herde och Lärare, som lärde Eder salighetens wäg, som drog öm wård om Edart både andeliga och timeliga wäl, en trogen Wåktare på desse Sions murar, som gått ut och in för Eder, som så ofta prydt detta h. rummet, och här så wäl, som för HERRANS altare låtet höra sin kraftiga och behageliga röst, men ligger nu där tyfstad, och den rösten höres här aldrig mer.

Det är Ryrkoherden öfwer denna Församlingen, i lifstiden Wälåre wördige och Högwällärde Herr JOHAN SIBERG. Han måste nog oförtänt och i sin mogna och bästa ålder hån; då Han fick bud ofwanester, lydde Han sin Öfwerherdas röst, och lemnade här både wandrings- och herda-stafwen, den Han, efter människjo utseende, hade än långre med nytta kunnat föra.

Men : : : det är gjort, det står intet at återfalla. Dock, Han är icke all död; den förnämsta delen lefwer i Guds hand, där intet dödsqwal kommer wid den, och Des åminnelse blifwer hos alla rättsinniga i wälsignelse och dörr intet ut.

Här höfdes allenast til des tolkande en oskyld, en sorgfri och tjenligare tunga; men som jag en så öm begäran icke kunnat wågra, råknandes för en billig skyldighet at, för den kärlek jag for en så kär Slägting i lifstiden bar, göra honom denna sidsta äre-tjensten: så förmodar det icke råknas mig til last, at jag teknar några drag på denna för mig sorgeliga tafla, och kortast anförer Des lefnads omständigheter; skolan des dock ingen smickran, utan sanning styra tankar och ord.

Hög börd och adelig ått war wäl icke wår Salige Dödes lott, som dock i ågandet hwarken ökar, eller i saknandet minskar det wårde, som ära och dygd i sig sjelfwe åga. Han här:
stam:

stammade af en gammal och rätt hederlig Preste-stamma i
 Strifvet, som på modernet i oasbrutna leder, ända ifrån Re-
 formations-tiden, härledes ifrån Råda-huset.

Fadren war den, i sin tid, ärade och berömde Probstsen i
 Stofde, då Notarius wid Hof-Consistorium, H. Herr Ma-
 gister ERIC SIBERG; Modren, den nu på 85te ålders året
 bedagada ålders och heders Matronan, Fru Probstinnan
 MARGARETA RHODIN, hvars Moderbroder war Justitiä-
 Cancelleren och Landshöfdingen Bar. Cederbjelke, såsom hon
 ock desutom kunde råfna Hjertar, Carlbergar, Clerckar, Le-
 jonbjelkar, Biskopar och flere Tromån i sin ått.

Åf så hederligt ägta Par föddes war Sälla den 10 Junii,
 år 1721, i Stockholm.

Ingen ting, som til Des själs och swåda krops wård och
 stötsel tjena kunde, blef af så råtsinte Förälldrar utur ått lå-
 tet, utan, glade öfwer en wälsignad lifsfrukt och wälskapad
 Son, hafwa de, efter befordran til ny födelse, waret högst
 sorgfällige om Des christeliga upuktelse, at med sjelfwa mo-
 ders-mjölken få insupa smak för Dygd och Gudsfruktan,
 hvars frön och grunder de sökte implanta uti Des swåda sinne.

Et snille, som teknade qwickhet och lårgirighet, borde intet
 qwåfwas, utan genom bokl. konstler njuta sin föda och upmun-
 tran, hwilket ock skedde, i det, så fort begreppet tilwårte, Han
 indswades til nyttiga studier, hwaruti Han lade god grund ge-
 nom privat information i Förälldrarnes hus, som sedan påbyg-
 des och mer fullkomnades då Han til Stara Schola försändes.

Underbygd uti de stycken, som wid detta lärohus förhaf-
 was, och sedan Han gått Classerne och Gymnasium igenom,
 åflade Han des förkofring och mognare insigt wid det ypper-
 ligare Wisdoms-sätet och Hög-Scholan.

Han refer fördenstul, med et berömligt Testimonium af då
 warande Gymn. Rector, Probstsen Odbelius, försedd, til Up-
 sala Academie, år 1741.

Hår öpnade sig et större fält, at inhemta wetenskaper i alla lärdoms-grenar, det ock wår unge Student oförsummeligen nyttjade: och ehuruwäl hogen i förstone föll på Medicinen, wändes han dock, på mognare eftersinande och faderligt råd, på Theologiska wetenskaper, hwartil Naturen tyktes. Honom ämnat, at med tiden, medelst de förlänta wakra gåfwor, gagna Guds Församling.

Hårutinnan bepröfwad uti Examen Theologicum 1747, erhöit Han Facultetens wakra aprobation, och hade wäl ärenat fulfölja det öfriga til Magister-gradens erhållande, men dels af omständigheter hindrad, dels af inre åhoga lockad, wille Han skynda at få arbeta i ordet och lärdomen.

Således i Theologisk kundskap underbygd, samt af inwårtes kallelse dragen, blef Han, på Hans Excellences Gref Ekeblads vocation, år 1752, af framl. Doctor och Biskopen Juslenius, i Stockholm til det heliga Prädiko-ämberet inwigd.

War därpå et år i mit hus, at taga någon öfning uti Ambetet, och hwad til des förvaltning uti så wäl själa-wård, som Ecclesiastique-styrrel kunde höra. Hwarpå Han åter förfogade sig til Stockholm, och blef antagen uti högbem:te Hans Excellences, Riks-Rådet Gref Ekeblads hus, dels at informera de Greflige Barnen, dels at tjena högbem:te Herrskap såsom des Hof-Prest. Med hwad nit och trohet Han det gjort, witnar et ännu för hand warande högbem:te Excellences ganska hedrande betyg. Och et dylikt förtjente Han sig af Hans Excellence Rosen. På sådant sätt kunde Han intet döljias, utan blef snart på en god sida känd i Hufwudstaden, hwilket ock gjorde at Directionen wid Lof. Borgerskapets Enko-Hus gaf Honom sit förtroende, och antog såsom Pastor wid bem:te Enko-Hus, 1759, hwarest Han förwårfwade sig ej allenast Directeurernes och öfriges af denna lilla Församlingen, utan ock fleres utomkring besynnerliga kärlek, aktning och frisksighet, så at Han hade det nöget se et stort tillopp af åhörare til sin lilla kyrka.

Sedan

Sedan Han, 1761, prästerat behörig Pastoral: Examen i Stockholm, blef Han, 1763, uppförd på förslag til Sjögreds Pastorat i Wasbo, och, uppå gjord någaktig prof: prädikan, wann så de flestes kärlek och förtroende, at de för Honom wille wäga det yttersta, at få Honom til sin Herde; men som disput wäktes och Presthuset skulle conserveras, blef det wändt ifrån Honom til en annan wärdig Man.

Imedlertid blef Han, af Fält: Marskalken och Riks: Rådet Gref Axel Fersen, 1766, antagen til extra Prädikant wid Kongl. Maj:ts Lif: Gardie i Stockholm; då Han ock samma år ingick et lyckeligt ägtenskap med sin käresta Maka, nu qwarlätna Enke: Fru HEDVIG ELEONORA HAMMAR-QVIST, som i flere affeender med bittra tårar, under sin mattighet, sin swåra saknad begråter.

Efter erhållet missive, samt til allas nöge aflagd prof: prädikan, erhöft Han enhällig kallelse och almant förtroende af resp. Inwånare i denna hederwårda Församlingen, hwåvå äfwen utföll Hans Maj:ts nådiga Fullmakt af d. 31 Dec. 1767.

Dyrt kall, wigtigt ämbete, tung börda måste antagas, tillträdas. Han flyttade fördenskul, år 1769, från Stockholm hit neder, och, från Maji samma år, tog sig an denna Församlings wård och stötsel, och af mig däruti blef ordenteligen inkallerad.

Huru dan Han nu här wäret i Församling, i Huset, i Ämbetet, mot Medarbetare, mot Åhörare, i wandel och umgängelse, det anstår mig, såsom närstyld, intet at förtälja och utblåsa. Jag lemnar det til Edra egna owälduga domar och råtsinniga känslor, huru J kändt Honom, och tycker jag redan Edre röde ansigten, Edre rinnande ögon nog tala i saken och witna om Eder kånbara saknad. Det tyckes mig, som wille J därmed säga huru Han war utrustad med förträffeliga Ämbetsgåfwor, huru Han ej heller swarde dem, utan brukte dem oförsummeligen; huru Han icke stydde för sanningen, utan

talte den på HERRans wägnar och nitållskade för Guds åra; huru Han skundom ljungande med en thordöns röst, dockt Ordet kraft, at wäcka ur synda sömnen och krossa hjertan, men sedan med Ewangelijsakta wäder och nådens dragningar sökte leda den betynrade til Nådastolen och delte honom tröst, som til trösten war berättigad.

Huru Han wakade öfwer Hjerden och slötte hwar en, som han betarfwade, i synnerhet hade en ganska öm wård om de Barn, som förste gången skulle njuta nåde måltiden; hwad gransking, arbete och underwisning brukte Han icke innan de bepröfwade släptes därtill? Och så i annat, som Des herdaskall tilhörde, utträttade sit ämbete redeliga.

Huru Han war en berömlig Ordningzman, hwad Församlingens yttre omständigheter widgår, och stälde alt i godt skick och ordentelighet med fogelig discipline, det har jag, til min fågnad, wid visitation erfaret. Om jag ock lägger det til, at Han äfwen lät sig wårda om sine Åhörares timeliga wäl, war dem biständig och rådig at hjälpa utur påkommande swårigheter; så tror jag mig icke tala annat, än det, hos Eder witsord winner.

Huru Han i umgängelse war behagelig, skämtsam, merendels glättig och således i sällskap, åtminstone dem förnuftigom, angenämr. Redelig Medborgare, god Människjo-wån, upriktig och wänkar, antog så gerna den nedriga, som den stora, hade godt hjerta, delte sit goda den torftiga, och sin hjälpsamhet åt den, som bistånd behöfde. Mot Förmån betygade Han aktning som barn, mot Ambetsbröder redelig och kjustig som wån, mot Underhafwande, mot sit Folk, jänur ordentelig som fader; i sit hus, som lam, war Han des prydnad och hufwud, och mot hwar Man sökte Han ådagalägga en kristelig rättfinnighet.

Sådan war Han, men är nu icke mer. Det är bestämt, är förbi; af alt detta är ej mer, än en bleknad hamn inom
 dessa

Deffa bröder. O! huru är all ting så wanffeligt; all ting är förgängeligt!

Man hade likwäl tänkt, at då Han nyss fått sin Församling i god ordning, då de begynt känna hwaram och börjat fatta kärlek inbördes, at de länges skolat få leswa tillsammans. Man hade tänkt, at då Han nyligen med beswär och kostnad fått sin Herda-boning, Presta-gården utbygd, swagt stadad och med god smak i ordning stald, at Han den nägen tid skolat få nytta. Man hade tänkt men våra tankar äro intet HERANS tankar, och Hans wägar icke våra: det lys, som häftigast brinner, förbrinner snarast, och den mycket les-
wer, leswer intet länge.

En sjukdom, som dock i förstone icke syntes wädelig, Åttor Tretrondedags afton med en feber, som mer och mer medtog krafterna, hwarunder Han ständigt omgicks med sin Gud i tankarne och tackade Honom, som så lindrigt och faderligen agade Honom, at Han knapt kände sig hafwa ondt, war förwissad, at Gud icke skulle öfwergifwa Honom, det Han och trodde, såsom Han andeligen och i trone åtnjdt sin Frälsare Jesum, öfwerantwardade då sina Får och sin ansötrödda Församling, som låg Honom altid på hjertat, at Han i det yttersta talte därom, Honom, som dem köpt hade, och sin siäl i sin Frälsares händer, stilla och saktmodigt den 14 Januarii, kläcka 11 om aftonen insonnade, sedan Han i werlden 53 år, 6 månader och 24 dagar leswat hade.

Så går wårt lif, så flyta våra dagar;

På minsta wint så ligga wi omkull.

Wi löpa fram, of döden efterjagar:

Wårt sista blir en liten näsua mull.

Men jag tycker mig höra suckar, snyftan och klagan; jag ser tårar strömma. Här quider en efterlåten Måka: Uch! jag har mist mit Försvar, mit Wårn, min bästa Wån på jorden; hwi har Han gått ifrån mig, här en främling, och lemnat mig ensörigande? Här quillar en högt ålderstegen Moder, som sjelf länge wäntat och förhoppats sin för-
wan

wandling, sårnaden af en Får Son, som snart nog torde drifwa Hånnes grå hår med sorg i grafwena; här klaga med mig Sey öma Syffon förlusten af en älskad Broder och Blodsfordwandt; här klaga Wänner och Bekanta, här klaga de Fattiga och Hjelplösa, här klaga de andelige Barmen, Åhörarena, mistningen af en Wån, en Fader och Herde.

Men hwad wele wi säga: Den aftonen kommer som Gud wil, och när Gud wil, och då Han, som har alla våra dagar i Sin hand och uti Sin bok skrifne, gör på dem et slut, så måste det wara wål gjort, och of bör därmed åtnögas.

Of åligger allenast betänka vår dödelighet, lifwets bråklighet och forthet, huru snart det är därmed gjort.

Och då wi wißt äro försäkrade, at den Åffidnes själ är uti Guds hand och, såsom Lärare, får lysa såsom himmelens Ljus, of ombeslita at så ställa of, at wi så komma uti et lycksaligt sällskap med Honom, där wi med Honom och Han med of får uphöga rösten och sjunga Hallelujah, lof och pris inför Guds stol och för Lambena.

HÄre! lär of betänka, at wi dö måste, på det wi måge förständige warda!

Nu . . . jag orkar intet mer, än taga af denne vår Wån det yttersta affked.

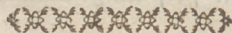
Farwål, min **SIBERG**, jag ser Dig intet mer! Haf tack för hwarje dag och någd stund wi lefwat tillsammans! Farwål, säga Dig och Wänner och Åhörare, haf tack för hwarje ord Du lärt of och hwarje gång Du wisat of **H**Erens vägar! Lycksalig Du, som, befriad från denna werldens oro och mödosamhet, har redan til själen intaget de himmelske fridsboningar, och til kroppen får njuta en oförd hwila.

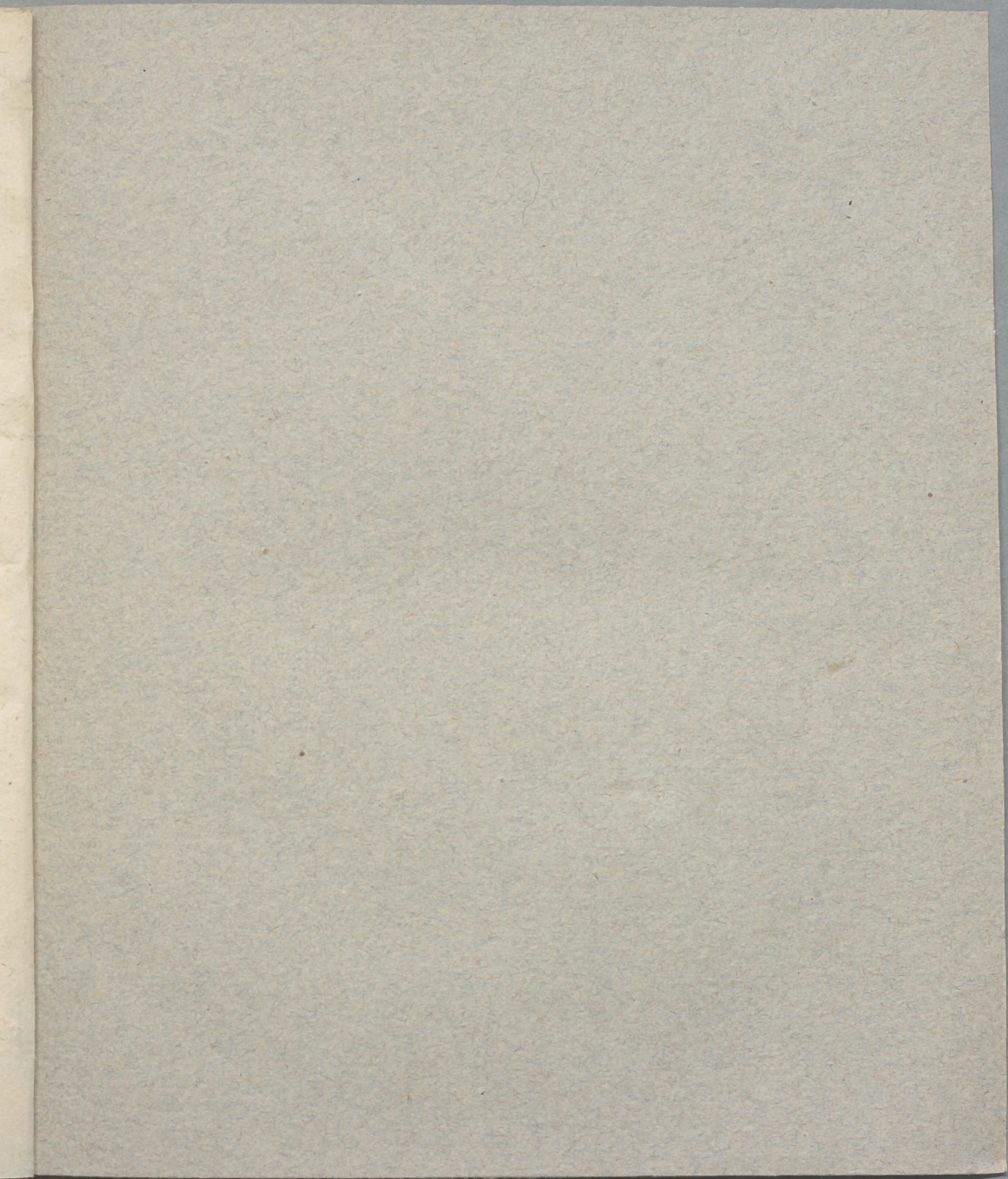
O at wi i sinom tid få mötas inför Guds ansigte med frögd!

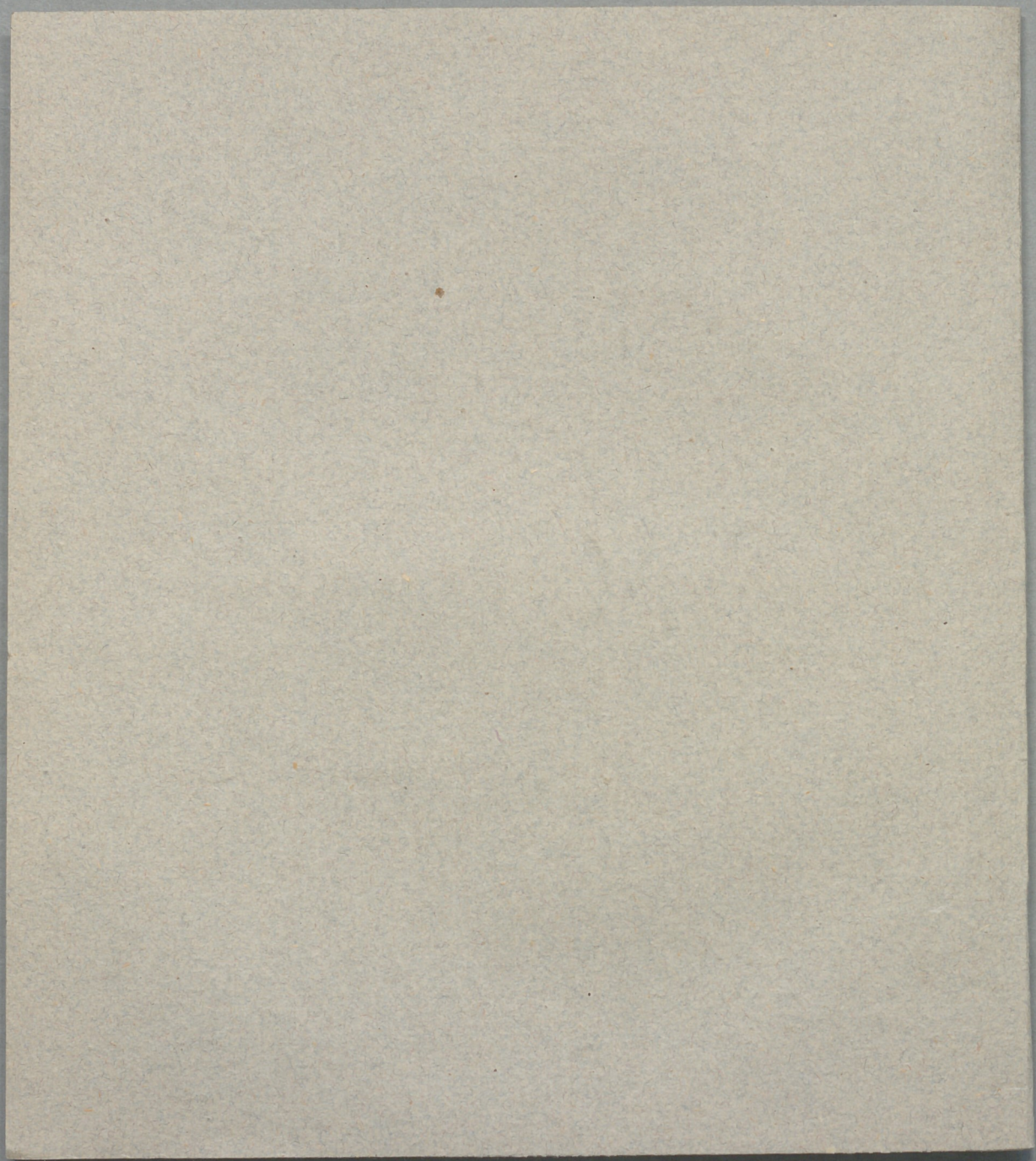
Så sof nu sött, i jordens sköte,
Du ädla Stoft, Du värde Man;
Du Själ, som nu i himmelskt möte
Din Frälsare, Din Brudgum sann,
Åtjut den glädjen, Han Dig ger,
Där Du nu i det höga sitter,
Där werldens prål, des skänd och glitter
Inunder Dina fötter ser.

Wi sku, Din ben, Din muß til ära,
Strö Amaranth och ung Cyress,
Den wanfligheten ej skal tåra,
Men ofdrwisad bli, til des
Of dödsbasunen manar ut
Från detta usla jordens näste
Til sielfwa härlighetens fäste,
Där glädje aldrig tager slut.

Amen!

www.books2ebooks.eu